

Sygn. akt II KO 43/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Jacek Sobczak (sprawozdawca)

w sprawie **R. W., P. B., H. P.**

oskarżonych z art. 310 § 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk
w zw. z art. 12 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 czerwca 2014 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 5 maja 2014 r., sygn. akt III K [...],

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 kpk

p o s t a n o w i ł:

**przekazać przedmiotową sprawę do rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w S.**

UZASADNIENIE

Przed Sądem Rejonowym w W., III Wydziału Karny zawisła sprawa dotycząca R. W. i innych oskarżonych o czyn z art. 310 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Jeden z oskarżonych R. W. na stałe zamieszkuje w S..

Jak podniesiono we wniosku skierowanym do Sądu Najwyższego, obecny stan zdrowia tego oskarżonego, który jest po przebytych urazach czaszkowo-

mózgowym, nie pozwala na jego udział w rozprawach w Sądzie miejscowo właściwym, co determinuje inicjatywę z art. 37 k.p.k. o przekazanie sprawy do innego równorzędnego sądu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stanowisko Sądu Rejonowego przedstawione we wniosku jest słuszne i zasługuje na uwzględnienie.

Istotnie rację ma wnioskujący Sąd, że instytucja z art. 37 k.p.k. obejmuje także sytuacje, gdy nie jest możliwe rozpoznanie sprawy w sądzie miejscowo właściwym ze względu na zły stan zdrowia oskarżonego, jednakże ten sam stan zdrowia nie stanowi w ogóle przeszkody w udziale oskarżonego w postępowaniu, tym niemniej jest to możliwe jedynie w pobliżu jego miejsca zamieszkania.

W przedmiotowym postępowaniu, zważywszy na zgromadzoną dokumentację medyczną dotyczącą stanu zdrowia oskarżonego oraz podniesione we wniosku argumenty, stwierdzić należy, że zmaterializowały się przesłanki uzasadniające skorzystanie z instytucji art. 37 k.p.k.

Jak wynika z opinii lekarza biegłego sądowego z dnia 30 listopada 2013 r. (k. 346 i n.), oskarżony R. W. jest po przebytych urazach czaszkowo-mózgowym, jest z tego powodu niepełnosprawny w stopniu znacznym na stałe. W związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji wymaga pomocy osoby drugiej. Chory jest osobą leżącą, bez możliwości siedzenia.

Jak stwierdził biegły, oskarżony może brać jednak udział w postępowaniu karnym jednakowoż w miejscu jego zamieszkania. Transport oskarżonego do Sądu w W. byłby znacznie utrudniony i stanowiłby obciążenie dla chorego. Ten sam biegły w opinii uzupełniającej z dnia 3 kwietnia 2014 r. (k. 375) podtrzymał dotychczasowe wnioski podnosząc, iż jest możliwy udział ww. w postępowaniu ale jak najbliżej jego miejsca zamieszkania. Opuszczenie przez oskarżonego mieszkania wymaga asysty kilku osób, wymagany jest transport sanitarny chorego, na wózku inwalidzkim i ze stałą opieką osoby drugiej.

W świetle powyższych okoliczności dotyczących stanu zdrowia oskarżonego i przy uwzględnieniu odległości z miejsca zamieszkania oskarżonego (S.) do W., stwierdzić należy, że jedynym Sądem przed którym istnieje realna szansa przeprowadzenia postępowania z udziałem oskarżonego, jest Sąd Rejonowy w S..

Przy tym – jak podkreślił wnioskujący Sąd - w odniesieniu do pozostałych dwóch oskarżonych nie zachodzą żadne okoliczności, które uniemożliwiałyby ich stawiennictwo w Sądzie Rejonowym w S..

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.

[aw]